

Arber

din kropp
har givit sig
åt min famn
du är avslappnad
och jag håller
i dig
hårt så du inte faller
dina andetag
är korta
som att du greppar
efter något som
konstant rör
sig bortåt
ditt hår
70talets
Kosova, lycka
i mellanrummen
mellan mina fingrar
som vill trösta
ditt huvud
som värker

medan jag
vaggar dig
långsamt och
ser min hemstad
för mina fötter
rör du vid mitt ansikte
med din lilla hand
som för att se
att jag finns kvar
du är för trött
för att lyfta ditt huvud
jag axlar dina lätta tårar
och du känner
mitt ansikte med
dina små vackra fingrar

min panna, mina ögon
min näsa och när
du rör vi mina läppar
-som om det var
det enda dom var skapta
att göra-

pussar dom din
lilla, vackra hand
sedan ställer jag
ner dig
du har precis
lärt dig gå
men du vill
hellre springa
kanske får
jag se dig
dansa någon gång?
men det spelar ingen roll
du har sett
mina väskor
och du frågar
som bara du kan
"dina? kojn?"

ja.
dina. åka.
men utan dig
säger min kropp
ofrivilligt
men du har
redan förstått
du har redan
förstått
vi behöver inga ord
du och jag
och vi behöver
inga farväl
jag ser i dina
ögon att du,
precis som jag,

redan nu vet
vad olycka är
vi dränks
tillsammans av
vår enskilda sorg
när vi ser
i varandras ögon
och det finns
inget kvar för mig att
göra nu

än att åka.

kanske kan jag
lära dig någon
gång, om sång
och dans
om förnuft och känsla
om hur man
använder telefonen
till att ringa
dom man saknar
men inte kan
träffa

Det kanske
kommer en tid
någon gång
som räcker till

För örnens folk
För Europas indianer

eller åtminstone
kanske tiden
någon gång räcker
till oss två

En hel uppväxt

i varandras
sällskap
En hel generation
av pussar på små
vackra händer
som växer alltför fort
Ett helt liv
med din kropp i min famn
ditt skratt i mitt öra
och dina tårar på min axel

men tills dess
min lille prins
var glad och frisk
och vet
att hon som älskar dig
mest
alltid finns

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fossie med Poeter.se id #13607 innehar upphovsrätten